

Drömmen lever, om att som adopterad hitta pusselbitarna

Författaren och journalisten Sofia French är i Seoul på semester på sin födelsedag. Ja, på den dag som är registrerad som hennes födelsedag. Hon skriver om att befinna sig i det land där hon föddes utan att egentligen veta något om sin historia.

Att vara i Seoul den 12:e april, på min uppskattade födelsedag är väldigt speciellt. Enligt mina adoptionspapper hittades jag i en park i centrala Seoul på hösten 1971. När jag hamnat på den koreanska adoptionsbyrån Social Welfare Societys barnavdelning fick jag namnet *Kim, Bong Sun* och det uppskattade födelsedatumet: 12:e april. Jag vet alltså inte varken tid eller plats för min födelse. Och inte heller vem som födde mig.

*Happy birthday to you, happy birthday dear Sofia...*När familj och vänner sjunger för mig undrar jag om det var så värst happy, happy den dagen jag föddes? Och vem var du, kvinnan som gav mig livet? Tänker du någonsin på mig, på barnet du födde, barnet du bar? Lever du ens?

I samband med min 54:e födelsedag är jag i Seoul med mina två unga, vuxna barn. Mina enda kända blodsband. De är båda förlösta på Södersjukhuset i Stockholm och det råder inga som helst tvivel om av vem, när eller hur. De är friska, de är starka, de är grundade. När jag ser dem gå runt på gatorna i Seoul kan jag inte låta bli att undra om vi är släkt med någon av dem vi möter? Det skulle kunna vara så att vi går runt bland blodsband, mina hel- eller halvsyskon? Kanske har barnen mostrar, morbröder och kusiner här i stan?

Idag är det blåsigt och regnar, så jag gick till ett gammeldags spa i närheten av där vi bor. Mest äldre damer. De

kände igen mig från häromdagen, tydligen hade vi köpt nudlar på marknaden av den ena. I bastun bjöd de på isvinägersaft. Tack tack. De hämtade skrubbvante och hjälpte till på ryggen där jag inte kunde nå. De kom med schampo och hällde i håret, rufsade runt. Konstigt – kan man tycka, men jag gillar det. Att bli omhändertagen och upplärd av äldre koreanska kvinnor.

Nu sitter jag ensam på ett kafé och undrar om jag och alla andra adopterade med uppskattad födelsedag någonsin kommer att få reda på våra historier? För även om jag njuter att vara här som turist så kommer jag alltid till den punkten att jag känner mig sorgsen och frustrerad över allt jag inte vet, allt jag inte kan och förstår om detta land där jag ju faktiskt är född och levde mina första åtta månader.

Drömmen om att hitta och lägga pusselbitarna som saknas, göra berättelsen hel, den lever alltså och kommer aldrig någonsin att lämna mig.

Text: Sofia French

